

Pohlazení pro duši

Je mnoho cest, co vedou do krásných měst.
Jsou však i jiné, jimž nepodobá se nic,
Přesto do lepších míst mě mohou vést
A kouzla i krásy mají víc.
Ty cesty vedou na mýtiny kolem statných stromů,
Není tam vysokých domů, zamčených dveří,
Jsou tam jen pěšiny vyšlapané zvěří.
Tam mohu poslouchat ty lesa krásné tóny, co z korun stromů znějí.
Nemusím strach mít, vodu ze studánky můžu pít
a sluneční paprsky mě hřejí.
Zelený mech hebký jako samet nabízí posezení.
Usednu tedy a vlahý vánek dá mi své pohlazení.
Můžu tam vyplakat smutek, bolest
a taky sdělit radost svoji,
však les mě pochopí, zašumí,
a rány smutku mého je zhojí.
Pak s povděkem obejmu stromy pohledem svým,
Po kmenech pohladím jejich drsnou kůru,
Prosbu svou zašeptám do korun vzhůru.
Ať provází mě cestou domů stále ty lesa krásné tóny,
až vracet se budu muset ulicí mezi zamčenými domy.

Josefa Šilhanová (nar. 1942)